

пагубно раздѣление при самото начало на распространението ѝ. За разрѣшение на тойзи важенъ въпросъ Антиохийската църква се обърнала въ Иерусалимъ до св. апостоли; а тий, по заповѣдъ на Господа И. Христа (Мат. 18, 17) се събрали за това на съборъ. Тукъ говорили апостолитѣ, Петъръ, Павелъ, Варнава, а окончателното рѣшение положилъ ап. Иаковъ, братъ Господень, епископъ на църквата Иерусалимска. Съборътъ освободилъ християнитѣ отъ пазение законътъ Моисеевъ и внушилъ имъ ревностно да изпълняватъ нравствениятъ законъ, същността на когото била изразена въ слѣдующитѣ думи: „*Да не праватъ другиму това, що сами на себѣ си не желаятъ*“. Рѣшението на Съборътъ изложено писмено, запечатано съ словата: „*Изволи ся Духу Святому и намъ*“ и било проведено съ повѣрени лица (Сила и Иуда, които имали даръ пророческий) въ Антиохия.¹⁾

Въ врѣме на сношенията по поводъ на съборътъ, апостолитѣ Петръ, Иаковъ и Иоаннъ, които всички християни почитали като стълпове на църквата, влѣзли въ най-близко съобщение съ ап. Павла и се удостоверили за особенното негово призвание на проповѣдъ мѣжду язычниците. За това, като му прѣдставили това поприще, сами зели на себѣ си обязанността да проповѣдватъ прѣимущественно мѣжду Иудеитѣ.²⁾

§ 10.

Второто пътешествие на Апостола Павла (51—54 под. Р. Хр.).

Второто пътешествие на ап. Павла особенно е забѣлжително, за това, защото въ това врѣме било положено основанието на Хри-

¹⁾ Рѣшението на апостолскиятъ съборъ, което напълно е съгласно съ заключителната рѣчь на ап. Иакова, буквално е слѣдующето: „Угодно Св. Духу и намъ да не налагаме на васъ никаква тѣжина повече, освѣтъ това необходимото: да се въздържате отъ идолжертвенно и кръвъ, и удавено, и блудъ, и да не правите другиму това, щото на себѣ си не желаете (Дѣян. 15, 28). Да се въздържа- ватъ отъ идолжертвенно значи, да не приематъ никакво участие въ языческитъ жертвоприношения и парувания. Да се въздържатъ отъ кръвъ и удавено—това е законъ обрядовъ, не Моисеевъ, а древне—Ноевъ, даденъ на всикитъ чловѣци, а не само на Иудеитъ (Бытис, 9, 4), който за това не е изоставенъ на равно съ другитъ обрядови закони Моисееви. За блудътъ се споменова особенно, защото мнозина язычници легко глѣдали на тойзи порокъ и го не считали за противенъ на нравственността. За това апостолитѣ счели за необходимо да го запрѣтятъ съ особенно правило.

²⁾ Гал. 2; 9. „Поглѣднете, какъ тѣзи безъ войска и безъ оръжие всемирни завоеватели двлятъ помѣжду си народитѣ, като не отстъпятъ единъ другому, не въ това, кой повече да владѣе отъ вселенната, нъ кой повече да пострадае за спасението на вселенната“. (Филаретъ въ словото си на деньтъ на първоверх. апост. Петра и Павла).